

Velikonočna vigilija
Pirniče, 15. april 2017
»Da bi imeli življenje!«

Dragi bratje in sestre!

Najbolj pretresljiv, dramatičen del velikonočne vigilije je, vsaj po mojem mišljenju, njen začetek. V temo cerkve posveti šibek plamen svetlobe, ki se nato počasi prelije v mogočen veletok luči, ki svoj vrhunec doseže ob prepevanju velikonočne slave, ko luč razsvetli tudi daritveni oltar. V temo naših grobov Vstali Kristus prinaša luč življenja.

In kaj je lahko bolj naš grob, kot življenje, ki nima smisla?

V to temo našega groba vstopa Kristus s svojo svetlobo. On, ki je o sebi dejal, da je luč sveta. On prihaja s svetlobo upanja. Svetlobo, ki, kot luč na koncu tunela, vzbuja slutnjo, da vendarle obstaja rešitev. Da je nekje cilj, ki osmišlja tudi najtežje preizkušnje.

Jezusova zmaga nad smrtjo je dokaz, da svetu vendarle vlada pravičnost. In kolikor že se nam vsiljuje občutek, da se v življenju ne splača truditi za dobro, nam ravno Jezusova zmaga nad smrtjo sporoča nasprotno: Splača se. Resnica je močnejša od laži in ljubezen močnejša od sovraštva. Če verjamemo, da Bog pravičnega ne pusti trohneti v podzemlju, bomo sprejeli tudi to, da imajo vsa prizadevanja za dobro, pravično in solidarno življenje smisel. Da se je vredno truditi za lepe in ljubeče medsebojne odnose, da se je vredno žrtvovati za višje cilje, kot je zgolj zadovoljevanje najnižjih potreb, da se je vredno kdaj pa kdaj tudi odpovedati svojim koristim, da so teh deležni drugi. Jezus nam s svojim vstajenjem sporoča, da življenje v tem svetu in tem telesu še kako ima smisel, saj še zdaleč ni vseeno, kako smo ga preživeli.

Jezus je svojo vstajenjsko skrivnost izvršil v kontekstu praznovanja pashe, judovske velike noči, ob kateri so se Judje spominjali rešitve iz egiptovske sužnosti. Tudi s tem je dal rojakom - in posredno tudi nam - razumeti, v čem je pravo sporočilo velike noči. S prehodom preko Rdečega morja so se Judje po Božjem posredovanju rešili iz sužnosti v svobodo, ali, kot so to razumeli sami: iz smrti v življenje.

Med vsem, kar usužnjuje človeka, je na prvem mestu greh. Že Jezus sam pravi na nekem mestu: *»Vsak, kdor dela greh, je suženj greha«*. Človek zaradi greha živi v strahu; ne upa si dihati s polnimi pljuči, utesnjen je in pritisnjen k tlom. Greh človeku lomi krila... Človek, ki greši je kot ranjena ptica, ki se hrepeneče ozira v višave, pa ji zlomljena krila ne pustijo, da bi se dvignila od tal.

Greh človeka hromi in mu jemlje voljo do življenja. In kar je pri vsem skupaj najhuje: če traja dolgo, človeku vzame voljo, da bi se sploh spremenil. Vzame mu upanje in željo, da bi se osvobodil ter začel znova. Greh dejansko vodi v smrt, pa čeprav pri zdravem telesu. Greh pravzaprav je smrt.

V to našo bedo vstopa Jezus s svojo lučjo. *»Če sem jaz premagal smrt«,* nam kliče, *»jo boste premagali tudi vi!«* Sklanja se nad nas in nam v svojem usmiljenju govori: *»Odpuščeni so tvoji grehi. Pojdi in odslej ne greši več.«* S svojo smrtjo je poplačal naš dolg in nam zdaj ponuja možnost, da začnemo znova. Osvobaja nas grešne preteklosti in hoče da tudi mi prestopimo Rdeče morje in polni življenja, svobodni vstopimo v jutrišnji dan. *»Prišel sem«,* nam pravi, *»da bi imeli življenje«.* Hoče, da živimo, ne da životarimo. Hoče, da se veselimo vsakega novega dne, in ne da se jutro za jutrom zbujamo s strahom v srcu. Hoče, da končno zadihamo s polnimi pljuči. Verige so strte - veselimo sem.

Dragi bratje in sestre. Morda se sprašujete, kako se ta osvoboditev lahko zgodi v naših konkretnih življenjih? Jezusova daritev na križu ni zgolj enkratni dogodek, ki se je nekje v Palestini zgodil pred slabimi 2000 leti. Vedno znova se dogaja: na najbolj eminenten način pri obhajanju zakramentov svete evharistije in svete spovedi. Jezus se pri sveti maši (rečemo ji tudi sveta daritev) vedno znova daruje Bogu za naše odrešenje in nam ponuja možnost novega začetka; pri sveti spovedi pa mi to možnost izkoristimo, se dejansko osvobodimo greha in začnemo znova. In ta osvoboditev je najmočnejši razlog, da živimo polno, bogato in osrečujoče življenje. Naj vam bo ta zavest spodbuda, k še bolj zavzetemu obhajanju zakramentov in goreči hvaležnosti Bogu, da nam ponuja to možnost.

Želim vam, bratje in sestre, da bi vas velikonočni prazniki ne pustili praznih, ampak bi v vas porodili osrečujočo zavest, da je Jezusovo vstajenje priložnost tudi za nas, da zaživimo lepše, srečnejše in svobodnejše življenje. Amen.